

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΛΟΥΚΑ (26/1/2014)

Η ερμηνεία του Συμβόλου της Πίστεως (22)
«και Μαρίας της Παρθένου» - Το αειπάρθενο της Παναγίας

Στην προηγούμενη ομιλία μας, αγαπητοί μου, αναφερθήκαμε στην σάρκωση του Κυρίου Ιησού Χριστού «εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου», μένοντας περισσότερο στο πρώτο μέρος της κορυφαίας αυτής Ορθοδόξου διδασκαλίας. Σήμερα θα μιλήσουμε αναλυτικότερα για την παρθενική σάρκωση του Χριστού, από το τελειότερο δημιούργημα του Θεού, από τον εκλεκτότερο εκπρόσωπο του ανθρωπίνου γένους στο Μυστήριο της σωτηρίας μας, την Παναγία μας¹, όπως προφητεύεται σαφώς ήδη από την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης.² Η Παναγία είναι η εκλεκτή εκείνη γυναίκα που συνενώνει πάνω της εκ διαμέτρου αντίθετες ιδιότητες, της Παρθένου και της Μητέρας. Πρόκειται για ένα μοναδικό και ανεπανάληπτο θαύμα στην ιστορία της ανθρωπότητας, που λαμβάνει μεγαλύτερες ακόμα διαστάσεις, αν συνυπολογίσουμε ότι η Μαρία έμεινε Παρθένος, προ, κατά και μετά τον τόκον, υπήρξε δηλ. αειπάρθενος, όπως δογματικά αποφάνθηκαν οι Β', Γ' και Ε' Οικουμενικές Σύνοδοι.

Ως εκ τούτου, η εκ Παρθένου σάρκωση του Κυρίου συνιστά ένα από τα κεφαλαιώδη δόγματα της Ορθοδόξου Εκκλησίας, το οποίο έτυχε και διαχρονικής κατοχύρωσης στο Σύμβολο της Πίστεως. Γιατί, όμως, ο Χριστός έπρεπε να γεννηθεί από Παρθένο γυναίκα; Άραγε, δε θα ήταν αρκετό να γεννηθεί μέσα από την κοινή διαδικασία της γεννήσεως του κάθε ανθρώπου, υποκείμενος στους νόμους της φύσης; Στο ερώτημα αυτό απαντά η σύγχρονη Θεολογική σκέψη, που είναι συνέχεια της Πνευματοκίνητης Θεολογικής γραφίδος των Αγίων Πατέρων: «Εάν ο Χριστός εγεννάτο όπως εμείς, θα έφερνε μαζί Του, όπως φέρνομε και εμείς με την γέννησή μας, το θάνατο. Ο θάνατος δεν έρχεται σε κάποια στιγμή της ζωής μας. Ο θάνατος μάς ακολουθεί από την στιγμή της συλλήψεώς μας, της γεννήσεώς μας. Είμαστε δέσμιοι του θανάτου από τότε που ο άνθρωπος έπεσε, που ο Αδάμ απέκοψε τον εαυτό του από την κοινωνία με τον Θεό, δεν έχει πια μέσα στην ίδια του την ύπαρξη την ζωή, αλλά φέρνει τον θάνατο. Και αυτός ο θάνατος κυκλοφορεί και μεταδίδεται μέσω της γεννήσεως, μέσω του τρόπου με τον οποίο συλλαμβανόμεθα και γεννιόμαστε βιολογικά. Γι' αυτό ο Χριστός γεννάται εκ Παρθένου! Και η Παναγία χαρίζει εις τον Θεό την παρθενία της. Χαρίζει εις τον Θεό, δηλ. τον τρόπο με τον οποίο θα

¹ Λουκ. 1,34-35 Ματθ. 1,25 Γαλ. 4,4

² Ησ. 7,14

μπορέσει, τελικά, να γεννηθεί ένας άνθρωπος χωρίς να είναι δέσμιος του θανάτου, χωρίς να είναι καταδικασμένος στον θάνατο...»³

«Αν εδέχετο ο Κύριος να γεννηθεί εκ σπέρματος ανδρός, δηλ, ανθρώπου, θα είχε υποτάξει την Θεϊκή Του φύση στην ανθρώπινη φύση. Δε συνέβη, όμως, αυτό. Ο Κύριος ήλθε για να δώσει νέα ζωή, όχι για να πάρει ζωή, να μολυνθεί από τις συνέπειες της παλαιάς ζωής. Δεν ήταν δυνατόν να υπάρχει ανθρώπινη κυριαρχία στην έλευσή Του. Έπρεπε να υπάρχει κυριαρχία Θεϊκή στον ερχομό Του, γιατί Αυτός θα απεργάζετο την αναγέννηση των ανθρώπων. Ο ερχομός Του προκάλεσε την πνευματική γονιμοποίηση, την αναγέννηση του ανθρωπίνου γένους, την αναγέννηση του προσώπου του καθενός μας»⁴

Την στιγμή που ομολογούμε την αειπαρθενία της Παναγίας μας, ομολογούμε και μία ακόμη κορυφαία διδασκαλία της Εκκλησίας μας για το πρόσωπό της· ότι η Παρθένος Μαρία είναι Θεοτόκος. Δεν γέννησε άνθρωπο κοινό, μεγάλο διδάσκαλο και προφήτη ή ακόμα την κορυφαία προσωπικότητα της ιστορίας, αλλά τον Υιό και Λόγο του Θεού, «Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού». Αυτή μας η πίστη δηλώνει, συνάμα και την αποδοχή μέσα μας της Θεανδρικότητας του Ιησού Χριστού.

Αντιλαμβανόμαστε, λοιπόν, αγαπητοί μου, γιατί η Παναγία μας κατέχει τόσο περίοπτη θέση στη ζωή της Εκκλησίας μας και τιμάται με τρόπο πληθωρικό από τους Ορθοδόξους, όπου γης, αμέσως μετά την Αγία Τριάδα και προ πάντων των Αγίων. Γιατί «για εμάς είναι ο βασιλικός θρόνος, η Εδέμ, η Κιβωτός του Νώε, η βάτος του Σινά, η στάμνος η χρυσή, η ράβδος Ααρών η βλαστήσασα, η κάμινος, ο πόνος του Γεδεών, το αλατόμητον όρος του Δανιήλ, η πέτρα η ποτίσασα τους διψώντας την ζωήν, η άρουρα η βλαστάνουσα, η νέα Εύα που χαρίζει ζωή. Αυτής τις πρεσβείες ζητούμε και σ' αυτήν καταφεύγουμε κάθε φορά που βρισκόμαστε σε ανάγκη. Μεσίτρια προς τον Φιλάνθρωπον Θεόν η Θεοτόκος, αλλά και προστασία των Χριστιανών ακαταίσχυνη και λιμάνι σωτήριο και απροσμάχητον τείχος για όλους μας, συγκεντρώνει τον θαυμασμό και τις ικεσίες μας. Είναι η παντοτινή μας Μητέρα»⁵ ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

³ Ιωάννης, Μητροπολίτης Περγάμου, «Διάβαση», τεύχος 57, Σεπτέμβριος – Οκτώβριος 2005

⁴ Νικόλαος, Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής, «Πειραιϊκή Εκκλησία», Δεκέμβριος 2003

⁵ Χριστόδουλος (+), Αρχιεπίσκοπος Αθηνών & Πάσης Ελλάδος, «Εφημέριος», Σεπτέμβριος 2005, σελ. 19